

Ева Иванова Георгиева, ОУ „Цар Симеон I”- гр. Варна, IV б клас

Ева Иванова Георгиева, ОУ „Цар Симеон I”, IV б клас

обл. Варна, община Варна, гр. Варна

Отражението на истината

Беше обикновен учебен ден. Всички в училище бяха щастливи и с нетърпение очакваха предстоящата великденска ваканция. Виктор стоеше в коридора и си подготвяше учебниците за следващия час. Приятелите му се гонеха в класната стая.

Изведнъж играта загрубя и момчетата, боричкайки се, събориха лаптопа на учителката. Той падна с всичка сила на пода и се чу онзи силен шум. Втрещени, момчетата избягаха бързо, защото знаеха какви ще бъдат последствията.

Всичко това видя Виктор, който надничаше през откренатата врата. Елица, едно от най-тихите момичета в класа, бързаше за час и в момента, в който влезе в класната стая и видя лаптопа на земята, реши да го вдигне. Постави го леко на бюрото. В този момент учителката влезе в стаята, видя счупения лаптоп и Елица, която стоеше до него, и бързо повика директора.

Виктор все още стоеше объркан в коридора и се чудеше какво ще последва. Директорът се отзова на мига. Те се скараха толкова жестоко на Елица, и ѝ казаха, че ще има наказание, което ще разбере на следващия ден. Клетото момиче заплака силно. От очите ѝ се спускаха големи сълзи, но не каза нито думичка. Виктор се загледа в просълзените ѝ очи. Зачуди се какво да направи: дали да каже истината и да предаде приятелите си, но да спаси момичето, или да остави Елица да понесе наказанието.

Учебният ден приключи. Виктор се прибра у дома си. Погледна се в огледалото. Но не позна отражението в него. Не позна себе си. Отражението беше мрачно, неспокойно и изпълнено с тъга. Той разбра, че трябва да се бори за справедливостта. И, че ако не каже истината, може отражението да остане завинаги.

На другия ден всички учители, ученици и директорът се събраха за наказанието на Елица. Изведнъж Виктор се изправи с високо вдигната глава и заяви:

-Аз видях! Аз бях свидетел!

Момчето разказа истината и рязко му олекна. Всички го погледнаха изненадано, особено приятелите му. В момента, в който учителите и директорът чуха това, наказаха момчетата. Елица развълнувано му благодари, не вярваше, че някой ще я защити...

След това в междучасието, когато Виктор седеше в коридора, около него застанаха приятелите му, и с ядосани лица го попитаха:

- Защо ни издаде?! Мислехме, че си ни приятел...

А той отговори уверено:

- Според вас приятелството означава ли да си затваряш очите, когато някой невинен страда? Бихте ли искали да сте на нейно място? Ако това да кажа истината ме прави предател в очите ви, то значи никога не сме били истински приятели!

След тези думи той се отдръпна и бавно се изтегли от там.

Учебният ден се изтъргули бързо. Виктор се прибра вкъщи. Застана пред огледалото и видя себе си- същото лице, но вече чисто и спокойно. Разбра, че справедливостта има лице само тогава, когато някой се осмели да бъде нейното отражение.